

Jordi Dausà, bloc TARDES DE BIRRES, 27 de març de 2013

LA RESSENYA QUE MAI VAIG PUBLICAR

Després de llegir **Els homes del Sac** d'en Damià Bardera vaig escriure una ressenya. Era força típica, amb les convencions habituals (lloava, per exemple, l'estil directe, precís i amb un punt líric, marca de la casa). També parlava de com tots els contes tenen un vertebrador comú, i patatim patatam. Fins i tot hi vaig incloure uns quants paràgrafs del dietari *Octubre*, d'en Miquel Pairoli, que expliquen perfectament la situació en la que es troben escriptors talentosos com ara en Bardera:

En la societat actual, en què un llibre es valora com un producte més de consum, sovint (...) passa que el talent no aconsegueix tenir èxit, i que l'èxit l'obté algú que no té abundància de talent, sinó gràcies a d'altres qualitats.

i també:

El gran públic no sol apreciar una obra de talent, la troba massa complicada, i això els comerciants del ram no ho perdonen.

Per equilibrar-ho una mica parlava de la portada (sembla escollida per provocar rebuig més que no pas per captar l'atenció dels lectors, des del meu punt de vista un error greu de màrqueting) i de la voluntat provocadora de Bardera, que a vegades sembla que pretengui dir-la més grossa cada vegada amb l'única pretensió de remoure'ns les tripes (i a fe que moltes vegades ho aconsegueix).

Però al final vaig desestimar la ressenya. Per tres motius: el primer és que no sóc

crític literari i de ressenyes no en sé fer. Alguna gent en sap tant que les ressenyes estan fins i tot més ben escrites que el propi llibre. Jo sóc un saltataulells i em dedico a això, a fer de saltataulells. El segon motiu és encara més poderós: no estic segur d'haver entès del tot l'obra d'en Damià, certament complexa i plena de referències culturals, matisos i picades d'ullet a la filosofia. La manera més ràpida per evitar el ridícul és no aventurar-se gaire. I el tercer i últim motiu, que la meua ressenya hauria estat absolutament innecessària. Gent de la talla d'en Jordi Llavina i d'en Lluís Muntada l'han elogiat en articles o en presentacions. Què podria afegir-hi, jo? Ben res. En Bardera i la seva obra es defineixen a si mateixos, i no cal que un blogaire de tercera com jo li digui que és un crack, perquè ell això ja ho sap.